

TOMÁŠ TOMAN
PŘÍSAHEJ

Tomáš Toman

PŘÍSAHEJ

Tato kniha je dílem fikce. Odkazy na skutečné osoby, události, zařízení, organizace nebo prostředí mají pouze dodat příběhu na autentičnosti a jejich využití je rovněž fiktivní. Všechny ostatní postavy, události i rozhovory vytvořila autorova představivost.

„Lásku neuhásí ani velké vody a řeky ji nezaplaví.“

– Píseň písni 8,7

Babičce Marii.

1. kapitola – Fantom

středa 12. října 1955, Rýchory

Vesnička Rýchory na první pohled vypadala jako oáza klidu uprostřed hlubokých krkonošských lesů. Tvořilo ji několik desítek chalup, rozesetých na stráni nad hornickým městem Žacléř. Bydleli zde hlavně sudetští Němci, pracující v místních kamenouhelných dolech. Však se také Žacléři přezdívalo *Malý Berlín*. Zoufalý nedostatek pracovních sil v žacléřských dolech vedl k tomu, že se většina německých horníků vyhnula poválečnému odsunu.

V posledních dvou letech si však obyvatelé Rýchor mohli o nějakém klidu nechat jen zdát. V malebném údolí se usadil oblak strachu. Jako houby po dešti se tu zčistajasna rozmohly krádeže, loupežná přepadení a další trestná činnost. Neznámý pachatel se za pomoci hrubé síly vloupal do několika chalup. Odnesl si z nich hodinky, šperky, nářadí a spoustu dalších více či méně cenných věcí. Po soumraku číhal v lesích na osamělé ženy, které se tudy vracely z práce. Několik z nich nejenom okradl, ale i surově zbil. Vše vyvrcholilo znásilněním mladé Anny Kohlové.

Pracovníci bezpečnosti hlídkovali po celém Žacléřsku, ale rýchorský fantom jim dál úspěšně unikal. Neexistovala žádná věrohodná

stopa, která by mohla vést k jeho dopadení. Výtržník si počínal neobyčejně mazaně. Při všech přepadeních si dával dobrý pozor, aby mu nebylo vidět do tváře. Mezi starousedlíky se šířilo mnoho „zaručených“ teorií, kdo by to mohl být, ale všechny takové báchorky jen přižívovaly všeobecný neklid a vzájemnou podezřívavost. Hostinský Braun si kupříkladu byl jistý, že za vším stojí uprchlý vrah, kterého u sebe skrývá vdova Rechenbergerová. Kdo měl pušku, nedal ji po setmění z ruky. Některé rodiny přestaly posílat své děti do školy.

Bylo krátce před půl devátou večer. Adolf Ullrich vyšel z lesa. Zastavil se. Obezřetně se rozhlédl na všechny strany. Byla už tma, takže sotva viděl na krok. Vysoko na obloze zářil měsíc.

V chalupě Franze Wegnera se nesvítilo. Anneliese s dětmi už zřejmě šla spát. Výborně. Franz se Ullrichovi nedávno svěřil, že jeho žena spí jako zabitá. Samotný Franz byl dnes na noční šichtě v dolech. Tam měl být i Ullrich, jenže se vymluvil, že má nemocnou manželku, a tak musí zůstat doma s dětmi. Aby vše vypadalo důvěryhodně, vyrobil si falešné lékařské potvrzení. Opatřil ho razítkem, které před časem ukradl v žacléřské nemocnici.

Ullrich nenápadně vykročil k Wegnerově chalupě. Lem jeho tmavě zeleného hubertusu se otíral o mokrou trávu. Celou cestu měl oči na stopkách, jestli ho někdo nesleduje. Kam až dohlédl, nikde nebylo ani živáčka. Jediný zvuk, který slyšel, bylo tiché šumění nedalekého potůčku.

Pár metrů před chalupou se Ullrich opět zastavil. Znal to tu jako své boty, neboť k Wegnerovým pravidelně docházel pro mléko a vejce. Kromě toho jim letos v létě pomáhal při senoseči. Upřel zrak na ztemnělá okna. Nezdálo se, že by se uvnitř někdo hýbal. Pro jistotu ještě dvakrát obešel kolem chalupy. Nikde nikdo.

Jestli Anneliese s dětmi spí, tak nejspíš v kuchyni. Vždycky totiž mívali ustláno na peci. Ullrich se připlížil k oknu. Rukama se opřel o rám, aby lépe viděl dovnitř. Nevšiml si, že jedno okenní křídlo je jen nedbale nasazené. Jak na něj zatlačil, vyvrátilo se. Než ho stačil chytit, hlasitě dopadlo na podlahu v kuchyni.

„*Scheiße!*“ zaklel potichu. Honem se skrčil k zemi. Čekal, co se bude dít. Uplynula minuta. Dvě. Nikdo se neozýval. Pokud je Anneliese doma, má opravdu hodně tvrdé spaní.

Existuje jen jeden způsob, jak se o tom přesvědčit. Ullrich strčil hlavu do otevřeného okna. Očima přešel přes celou kuchyň. Jak napůl očekával, nikdo tu nebyl. Na peci ani nebyly žádné peřiny. Ullrich se vyšvihl dovnitř, sebral spadlé okenní křídlo a vrátil ho do rámu. Pak se zase vysoukal ven a zavřel okno.

Chalupa je prázdná. Co víc jsem si mohl přát? radoval se. Ještě jednou se rozhlédl kolem dokola. Opatrnosti není nikdy dost. Měl s tím své zkušenosti. Když se před měsícem vracel domů s lupem, u žacléřského zámku se málem střetl s esenbáky. Všiml si jich na poslední chvíli. Prozradil je svit kapesních svítilen.

Ullrich se poškrábal na hlavě. Ať už je Anneliese kdekoli, každým okamžikem se může vrátit. Přemýšlel, co bude lepší – vlézt dovnitř a

honem sebrat peníze, nebo počkat, až se Wegnerová vrátí a odebere se na kutě?

Kousek od vchodu do chalupy rostl vysoký strom. Jeho kmen byl dost silný na to, aby se za něj Ullrich bezpečně schoval. To bude jistější. Třeba Anneliese někde prodává mléko a přinese nějaké další peníze. Ullrich věděl, že Franz dnes před šichtou dostal výplatu. Taky měl vypořádáno, že Franz vždycky posílal peníze domů po svém švagrovi, aby je nemusel mít celý den u sebe. Právě proto byl dnešek jako stvořený pro malou návštěvu.

Za necelou čtvrt hodinu Ullrich zaznamenal nějaký pohyb dole na cestě. K chalupě se blížily tři postavy. Jedna velká a dvě malé. Neomylně v nich rozeznal Wegnerovou s jejími dětmi, šestiletým Oskarem a tříletou Gretel. Anneliese se v jednom kuse napjatě ohlížela za sebe, jestli je někdo nepronásleduje.

Ullrich schoval hlavu za strom. Jakmile se trojice přiblížila k chalupě, neslyšně se pootočil o kousek doprava, aby zmizel z jejich zorného pole. Okamžik nato zaslechl cvaknutí domovního zámku, následované dalším zarachtáním klíče, když za nimi Anneliese zase zamknula.

Ullrich odstoupil od stromu. Čekal, co se bude dít. Do kuchyně pronikl úzký pruh světla. Anneliese podle všeho rozsvítila v předsíni petrolejku.

O pár minut později světlo zhaslo. Ullrich se vrátil pod kuchyňské okno. Litoval, že ho předtím zavřel. Přes sklo nebyl s to rozeznat, jestli někdo leží na peci. Snažil se zachytit nějaké zvuky, ale marně. Uvnitř bylo ticho jako v hrobě. Asi šli spát.

Když se dobrou čtvrt hodinu nic nedělo, Ullrich poodešel k potoku. Svlékl si hubertus. Uvnitř by mu jenom překážel při práci. Odložil ho mezi skupinku nízkých břízek. V saku a košili se vydal zpátky k domu.

Zbývá vyřešit, jak se dostat dovnitř. Zase tím oknem? Raději ne. Ullrich nechtěl riskovat, že uvolněné křídlo zase způsobí nějaký hluk. Zastavil se u dveří. Pozorně si je prohlédl. Ozdobná skleněná tabulka byla v jednom místě rozbitá. Otvor byl dost velký na to, aby jím prostrčil ruku. Ullrich ji musel zkroutit do roztodivného úhlu, aby dosáhl na klíč. Byl trochu povytažený, patrně kvůli tomu, aby si Franz mohl odemknout, až přijde ze šichty. Opatrně jím otočil. Zámek potichu klapl. Cesta byla volná.

Jednoduchý jak facka, zachechtal se v duchu. Stiskl kliku a vešel dovnitř. Ocítl se v úzké předsíni s hrubou omítkou a betonovou podlahou. Nalevo byly dveře do kuchyně. Na konci chodby se nacházely další dveře, kudy se šlo na půdu. Kdykoli Ullrich zaplatil za mléko nějakou větší bankovkou, Anneliese odběhla pro drobné nahoru do podkroví. Dalo se předpokládat, že tam mají schované všechny peníze.

Ullrich našlapoval ostražitě jako šelma, která se chystá vyrazit k útoku. Soustředěně se díval před sebe, aby v tmavé předsíni o něco nezakopl. Zastavil se u dveří do kuchyně. Přiložil k nim ucho. Zdálo se mu, že zaslechl cosi, co znělo jako slabé zachrápání. Odvrátil se ode dveří. Jeho pozornost upoutala sekera, opřená o zeď jen pár kroků před ním. Mohla by se hodit k vypáčení dveří na půdu, jestli budou zamčené. Vzal sekeru a šel dál na konec chodby.

Nahoře v podkroví ještě nikdy nebyl. Zkusil vzít za kliku. Dveře se s tichým vrznutím otevřely. Ullrich ucítil vůni sena. Zadíval se na

strmé dřevěné schodiště. Na druhém konci nebyly žádné dveře. Schodiště ústilo přímo do podkrovní místnosti.

Bez zbytečného meškání Ullrich stoupl na první schod. Čím dříve bude venku, tím lépe. Škrábat se nahoru v takové tmě nebylo nijak snadné. Skoro každý schod po našlápnutí zaskřípěl. Ullrichovi ten zvuk lezl na nervy. Měl sto chutí rozmlátit ty podělané schody.

Podlahu v podkroví tvořila dřevěná prkna. Vlastně skoro celá půda byla ze dřeva. Dvěma malými okny ve štítu po levé straně sem pronikalo měsíční světlo. Přímou naproti schodišti stálo několik zdobných komod. Ty Ullricha zajímaly ze všeho nejvíc. Kolik peněz se v nich asi ukrývá?

Napravo od ústí schodiště ležela hromada sena. Když se Ullrich otočil na druhou stranu, zaslechl nějaké zašustění. Vteřinu nato se podkrovím roznesl pronikavý výkřik. Než stačil Ullrich jakkoli zareagovat, oslepilo ho prudké světlo.

„Adolfe!“ zaječel vysoký ženský hlas, který nemohl patřit nikomu jinému než Wegnerové. „Co – co tu děláš?!“ Světelný kužel z její baterky dopadl na sekeru v Ullrichově ruce. Anneliese znovu zakřičela, jako by ji na nože brali.

Ullrich rozpoznal její siluetu. Stála vedle postele jen pár metrů od něj. V bílé noční košili vypadala jako duch.

Scheißdreck!!! Co dělá tady nahoře?!

Anneliese mu podruhé posvítila do obličeje. Ullrich instinktivně napřáhl ruku, v níž třímал sekeru, a s přimhouřenýma očima vykročil proti ní. To pitomé světlo ho vytáčelo do nepřítelosti. Stůj co stůj jí chtěl tu blbou baterku vyrazit z ruky. Klidně i s rukou, když na to

přijde. Cloumal jím podobný záchvat zuřivosti jako tenkrát v Mostkově, když mu stoupl na nohu kůň starého Schwarze. Holýma rukama tomu zvířeti přerazil páteř.

Zatímco se Ullrich napůl poslepu sunul k posteli, Anneliese vyrazila proti němu. Odhodila baterku na zem. Oběma rukama se na něj vrhla. Zaryla mu nehty do tváře. Vypadalo to, že mu chce vyškrábat oči.

„*Du blöde Saul!*“ zanádal Ullrich. Rozmáchl se sekerou, ale Anneliese mu ji prudkým výpadem vyrazila z ruky. Trochu při tom zavrávorala. Ullrich toho využil a chytil ji pod krkem. Zíral do jejích k smrti vyděšených očí.

„A – dol – fe...“ kuckala. „Ne... Pro – sím...“

Ullrich ji od sebe prudce odstrčil. Anneliese se zhroutila na postel. Roztřeseně se schoulila do klubíčka. Zjevně ji opustila všechna odvaha.

„Adolfe, pro Boha živého, prosím tě...“ zavzlykala. „Vezmi si, co chceš, ale neubližuj nám... Prosím.“

Ullrich ji nevnímal. Očima slídil po podlaze. Kde je ta sekera? Konečně ji uviděl. Ležela kousek vedle posledního schodu. Sehnul se pro ni. S prsty pevně obemknutými kolem topůrka se obrátil na Wegnerovou. Už zase se zvedala z postele.

Ullrichovi stékal po tvářích pot. Vnikal mu do škrábanců, které mu způsobila Anneliese. Štiplavá bolest jen zintenzivňovala jeho zlost. Jako smyslů zbavený se rozeběhl k posteli.

Anneliese pootevřela ústa. Dříve než stačila vydat jakýkoli zvuk, Ullrich jí čepcem sekery zasadil tvrdou ránu do hlavy. Nehnul při tom ani brvou. Anneliese ztratila vědomí. Její tělo se skácelo na kraj postele.

Jedna ruka jí bezvládně visela k zemi. Pohupovala se jako nějaké hrůzné kyvadlo.

Protože Ullrich nechtěl nechat nic náhodě, uštědřil jí další čtyři rány do temene. Při té poslední se ozvalo ošklivé prasknutí. Ta už mě nikde nenapraská, pomyslel si Ullrich. Otřel si z čela pot. Podíval se na Anneliesino tělo. Nejevilo žádné známky života. Povzdechl si. Proč se tu k čertu musela motat?! Ne že by mu jí bylo líto. Litoval spíš sám sebe, že teď bude muset nějak zahladit stopy.

Ve světle odhozené baterky se vznášel zvířený prach. Ullrich ji odkopl stranou. Svítilna narazila do komody. Okamžitě zhasla.

Odněkud zezadu se ozval jakýsi šramot. „Pane Ullrichu?“ pípl slabý dětský hlásek.

Ullrich sebou trhl. Zamžoural očima. Teprve teď si všiml, že vzadu stojí další dvě postele. Oskar a Gretel. Dočista na ta děcka zapomněl.

„Přišel jste s tatínkem?“

Ullrich obešel lůžko, na němž leželo Anneliesino tělo. Děti spaly až vzadu u stěny. Z té dálky si mohly myslet, že jejich matka pokojně dřímá.

„Pane Ullrichu, proč maminka křičela?“ zeptala se Gretel.

„*Halt's Maul!*“ zařval Ullrich. Divoce poulil očima, div mu nevypadly z důlků. Drásalo mu nervy slyšet své jméno z úst těch spratků. Rozpřáhl se k útoku.

Gretel nestihla ani zakřičet. Sekera jí dopadla přesně doprostřed čela. Její dlouhé kaštanové vlásky se rozlily po polštáři. Ullrich jí pro jistotu vsadil další dva důkladné údery.

Oskar se hystericky rozplakal. „Mami!!! Pom –“

V půli slova umkl. Ullrich ho vši silou udeřil do spánku. Oskar se svalil na bok. Další tři rány mu směřovaly do týla.

Ullrich supěl jako rozzuřený býk. Shlížel na obě nehybná tělíčka. Gretel měla pootevřené oči. Po tváři jí kanul slabý pramínek krve. Na Oskarově spánku byl patrný otisk sekery v podobě krvavé zhmožděnin. Ullrich se podíval na čepec. Spatřil na něm přilepené chomáčky vlasů. Otřel je o Oskarovu peřinu.

Když si byl jistý, že to všichni tři mají za sebou, mrštil sekeru do hromady sena. Vydal se prozkoumat skříň. Vytáhl jednu zásuvku. Byla v ní jen prostěradla. Vysunul další. Vedle starých novin se v ní povalovala krabička zápalek. *To je ono!* zajásal. Vzal noviny a pohodil je do sena. Pak se vrátil pro zápalky.

Noviny chytly raz dva. Oheň z nich rychle přeskočil na seno. Plameny se hladově rozbíhaly do všech stran. Podkroví zakrátko prosytil bělavý dým.

Ullrich seběhl do přízemí. Pospíchal, až se málem přerazil o schody. Úplně zapomněl na peníze. Chtěl odsud co nejdřív vypadnout. Protože ale hodlal dostat svojí zásadě nikdy neodcházet z lupu s prázdnou, stavil se v kuchyni. Na stole ležela nějaká tepláková souprava a pár punčoch. Ullrich všechno oblečení bleskově popadl a vyběhl do před síně. Kouř už byl cítit i tady dole. Na nic nečekal a pádil ven. Zabouchl dveře. Vsunul ruku do praskliny ve skleněné tabulce a zamkl za sebou. Rozhlédl se po okolí, jestli je čistý vzduch. Zdálo se, že celá vesnice spí. Odskočil si pro svůj hubertus a vzal nohy na ramena.

Každý den není posvícení, říkal si Ullrich, zatímco pelášil k lesu. Mohlo být hůř, uklidňoval se. Kdyby ty tři neumlčel, s největší pravděpodobností by teď seděl v antonu s rukama v želízkách. Příště musí být mnohem opatrnější. Měl na sebe vztek. Po téhle zbabrané akci si jen stěží může dovolit něco dalšího tady na Rýchorách. Bude to muset zkusit někde jinde. Přece jen, mord je něco docela jiného než obyčejná krádež. Navíc trojnásobný. To musel uznat i Ullrich, ač se dnes necítil o nic hůř než obvykle. Služba v německé armádě z něj vychovala nelítostné monstrum bez špetky citu. Zabij, nebo budeš zabit, naučila ho válka. Během bojů na východní frontě zastřelil jednoho raněného spolubojovníka, aby si mohl vzít jeho oblečení a přiděl potravin. Beztak by ten *Hosenscheiβer* nevydržel do rána. Vlastně mu tím prokázal službu. Silnější požívá slabšího. To byl jediný zákon, který byl Ullrich ochotný ctít. Nějaké kostelní řečičky o milosrdenství považoval za výmysly slabochů. V Ullrichových představách určovali pravidla jenom ti nejsilnější. Tedy on sám.

Teprve na kraji lesa se Ullrich poprvé ohlédl na Wegnerovic chalupu. Ze střechy stoupal mohutný sloupec kouře. Z oken ve štítu vyšlehly plameny.

Dobrá práce, pochválil se Ullrich. Odtrhl oči od hořící chalupy a zmizel mezi stromy.

2. kapitola – Brigáda

pondělí 10. července 2006, Pec pod Sněžkou

Kristýna Kučerová vystoupila z tmavě zelené dodávky se znakem Správy Krkonošského národního parku na dveřích. Z prudké změny nadmořské výšky měla úplně zalehlé uši. Zadívala se na úzkou asfaltovou cestu, po níž právě přijeli. Z obou stran ji lemoval hustý porost kosodřeviny. Nalevo se rýsovala oblá hora, jejíž úbočí byla porostlá žlutozelenou trávou a izolovanými ostrůvky kleče. Na jednom místě ležel poslední zbyteček sněhu. Kristýna měla chuť si na něj jít sáhnout. Už jen pro ten pocit, že se v červenci dotkla sněhu.

„To je Luční hora?“ zeptala se hajného Macoura, nevysokého, asi padesátiletého chlapíka s břichem jako sud.

„Jo, to je Luční hora,“ odvětil chrčivým hlasem. Znělo to, jako když o sebe drhnou dva rezavé plechy. „Tamhle z té vyhlídky je vidět až do Špindlu,“ ukázal doleva.

Kristýna se zahleděla tím směrem. Sešla po pěšině na šterkové odpočívadlo s dřevěnou lavicí a informačním panelem s mapou. Pod vyhlídkou se rozprostíral úzký průsek. Dole v údolí se mezi stromy krčilo množství chalup a hotelů. Takhle zdálky se člověku zdálo, že by

se mu všechna stavení pohodlně vešla do dlaně. Na jednom z protějších svahů se táhly dva souvislé odlesněné pásy. Podle mapy šlo o sjezdovky na Medvědině.

Studený vítr cuchal Kristýně její dlouhé, medově hnědé vlasy. Zimomřivě se zatřásla. Strčila si ruce do kapes u montérek. Připadala si v nich jako v pytli. Byly tak o dvě čísla větší, než by bylo žádoucí na její drobnou štíhlou postavu. Vlastně ani nebyly její. Měla je půjčené od kamarádky Dany. Byl to právě Danin nápad jít o prázdninách na brigádu ke Krnapu. Kristýna zpočátku váhala. Nebyla si jistá, jestli by zvládla celé dva měsíce pracovat v lese. Odrazovali ji od toho i její rodiče. Chtěli, aby si hledala nějakou kvalifikovanější brigádu. Dana, jejíž strýc pracoval u Krnapu jako strážce, Kristýnu ujišťovala, že by je nečekala žádná velká dřina. („Jen občas někde sebereš nějakou větev nebo kopneš motykou. Kde jinde dostaneš zaplacení za to, že jsi celý den na čerstvém vzduchu? Víš, jak horské slunce krásně opaluje?“ chrílila na ni.) Kristýna se nakonec dala přesvědčit. Těšila se, že s kamarádkou stráví hezké dva měsíce v přírodě. Jenže co čert nechtěl, Dana den před začátkem brigády dostala angínu. Kristýna tak na všechnu práci a opalování zůstala sama.

Hajný Macour a strážce Vrána vykládali z dodávky motorové pily a kanystry s benzínem. Kristýna se k nim pomalu vrátila.

„Kdo má přijet s traktorem?“ zajímal se strážce.

„Roman Kraus,“ odpověděl hajný. „Ráno o půl sedmý ještě nebyl na polesí.“ Uchechl se. „Nejspíš zas někde utavil tu svoji konopnici.“

Kristýna přemýšlela, co asi může být ta *konopnice*. Někáká pomůcka ke kouření marihuany? Představila si nějakého vysmátého

mladíka s dredy, jak řídí traktor. Jak že takovým existencím říkal její otec? Satanovo plémě. Nebo plemeno zmijí? Ne. Tak nazýval řidiče, kteří předjížděli na plné čáře.

„Náhodou, zatím ji utavil jenom jednou,“ namítl strážce. „Posledně mu jenom došlo béňo.“ Zaposlouchal se. „Myslím, že už jede.“

Někde v dálce se opravdu ozývalo vrčení traktoru. Zanedlouho se na silnici vynořil červený zeton s dlouhým přívěsem. Kristýna sledovala, jak se k nim blíží. Řidič se obratně otočil na malém travnatém plácku, zastavil na cestě a zhasl motor. Okamžik nato energicky vyskočil z kabiny a zamířil k nim. Vůbec nevypadal jako nějaký dvojník Boba Marleyho. Byl vysoký, urostlý, měl delší hnědé vlasy, které mu splývaly těsně nad ramena, krátký plnovous a výrazné modré oči. Ty Kristýnu zaujaly ze všeho nejvíc, když se jejich pohledy na malý okamžik setkaly. Hádala mu tak čtyřicet, možná pětadvacet let. Napadlo ji, že vypadá jako ten herec, co hrál Ježíše v té nové filmové adaptaci Janova evangelia. Takový ramenatý Ježíš v zelenooranžových montérkách a neprořezných botách.

„Ahoj, já sem nějaký Roman,“ představil se jí.

„Těší mě,“ usmála se na něj. „Já jsem Kristýna.“

„Kde ses flákal?“ zahartusil hajný Macour.

„Nikde,“ bránil se Roman. „Nad Richtrovkama se motalo nějaký auto. Fakt nevím, kde ten matlák dostal papíry. Snažil se couvat do kopce, ale furt mu to chcípalo, tak sem se musel uhnout já.“

„No jenom jestli.“

„Se za nim jed' podívat,“ opáčil Roman. „Určitě se tam ještě někde motá.“ Změřil si hajného pohledem. „Co ty tady vubec děláš? Nemáš nic na práci ve svém revíru?“

„Ts, já jsem tady jenom z dobrý vůle,“ ušklíbl se Macour. „Člověk chce druhejm pomoct a ještě mu za to div nevynadaj.“ Povzdechl si. „Pro dobrotu na žebrotu.“

„No jo, ty dobráku.“ Roman zakoulel očima. „Ty až jednou vjedeš do důchodu, tak bez tebe budem uplně nahraný.“ Zadíval se na vyložené náčiní. „Nabrousili ste aspoň pily, když ste tu na mě tak dlouho čekali?“

„To je snad tvoje práce,“ popíchl ho hajný.

„Však jo. Včera vodpoledne sem je všechny nabrousil,“ mrkl na něj Roman. „Jenom sem vás zkoušel, jestli ste se na ně aspoň koukli. Pak mi něco řikej vo flákání.“

„Myslíš, že to šlo poznat?“ zašklebil se hajný. „Číms je brousil? Pilníkem na nehty?“

„Flexou. Jako vždycky,“ odvětil Roman. „Pilníky nemáme vod tý doby, cos je někde zašantročil.“

„Nejseš nějakej drzej, adjunkte?“

„Bude vás to bavit ještě dlouho?“ zívá strážce Vrána. „Že bych si zatím dal dvacet.“

Roman se sehnul ke kanystrům. „Ani ten benzín tam nemohli naléjt,“ brblal si pod vousy. Zatímco tankoval pily, hajný si nasadil přilbu se sluchátky a ochranným štítem.

„Luděk a Roman budou prořezávat kleče podél cesty,“ obrátil se strážce Vrána na Kristýnu. „My dva budeme sbírat větve a nakládat je na korbu. Máš rukavice?“

„Ano. Tady v kapse.“ Kristýna si je natáhla.

Roman si odběhl do traktoru pro pilu. Uchopil jednu z pil a mocně zatáhl za startovací šňůru. Okolím se roznesl jekot dvoutaktního motoru. Vzápětí se probudila k životu i druhá pila. Hajný šel prořezávat levý břeh cesty. Roman se pustil do druhého kraje. Kristýna odkráčela za ním. Ani pořádně nevěděla, proč si vybrala zrovna jeho stranu. Možná proto, že neměla náladu na další uštěpačné průpovídky hajného Macoura. Ráno na polesí si z ní utahoval kvůli jejím příliš velkým montérkám. („Až se ti do nich opře vítr, odnese tě to až do Obřáku.“)

Roman se oháněl pilou s takovou vervou, že Kristýna sotva stíhala sbírat odřezané větve. Některé byly docela těžké. Občas s nimi pořádně zápasila, než se jí podařilo dostat je na přívěs. Zakrátko měla jehličí i ve vlasech.

„Uf... No tak, pojď!“ supěla Kristýna. Právě narazila na nějakou větev, která nebyla úplně doříznutá. Snažila se ji ukrotit, ale větev se zarputile bránila. Uštědřila Kristýně pořádnou ránu do obličeje. Přesněji řečeno, Kristýna si s ní nafackovala sama, když v zápalu boje ztratila rovnováhu.

„Počkej, nemorduj se s tím!“ křikl Roman. „Já ji doříznu.“ Přiložil pilu k místu původního řezu a zlehka přidal plyn. Větev odletěla stranou, jako když rytíř usekne hlavu rozlícenému drakovi.

„Děkuju,“ vydechla úlevně Kristýna. Vyplivla z úst jehličí.

Ani ne za půl hodiny se na přívěsu nakupila pořádná hromada větví. Dobré dvě třetiny z nich pocházely z té části porostu, kde pracovali Roman s Kristýnou. Hajný Macour totiž chvíli co chvíli odkládal pilu na zem, aby si narovnal záda.

„Kurva!“ zaječel najednou Roman.

Kristýna sebou trhla. Roman zhasl motor. Zamračeně si prohlížel řetěz.

„Co se stalo?“ zajímala se.

„Říznul sem do nějakýho zkurvenýho šutru,“ klel Roman. Od-klopil ochranný štít a sluchátka.

Kristýna se mimoděk pokřižovala. Roman si toho všiml. Povytáhl obočí. „To pomáhá?“

„Promiň. Síla zvyku,“ usmála se Kristýna. „Tak mě to vždycky učili rodiče.“

„Mávat rukama, když někdo řízne do šutru?“

„Ne. Když někdo řekne sprosté slovo.“

„Co sem řek sprostýho?“ zeptal se nevinně.

Kristýna si nebyla jistá, jestli si z ní nedělá dobrý den. Roman se na ni podíval. Okamžik nato se rozesmál na celé kolo. Kristýna naklonila hlavu na stranu.

„Promiň,“ vypravil ze sebe mezi salvami smíchu. „To není nic proti tobě. Sem si akorát vzpomněl na jeden vtip.“

„To jsem ráda, že ti nejsem k smíchu,“ utrousila Kristýna.

Roman se nepřestával šklebit. Posadil se do trávy vedle svojí pily. „Chceš ho slyšet?“

„Třeba.“

„Katolickej kněz a nějakej ten židovskej velebníček –“

„Rabín?“

„Jo, ten,“ přikývl Roman. „Prostě – tydle dva fland’áci spolu jedou autem. Vtom to do nich z vedlejší napere nějakej vožrala. Jejich auto skončí rozbitý na sr...“ Zarazil se. „No – prostě z něj zbyde jenom hromada šrotu. Oba dva se z něj vyhrabou ven. Kromě pár modřin sou uplně v cajku. Kněz se vcukuletu pokřižuje. Najednou vidí, že rabín udělal to samý. ‚Fíha!‘ diví se ten kněz. ‚Konečně ste se dal pokřtít?‘ ‚Co?‘ povídá mu ten rabín. ‚No, vždyť ste se zrovinka pokřižoval!‘ Rabín zakroutí hlavou. ‚Ale prdlajs. Jenom sem kontroloval, jestli je všechno na svém místě. Brejle, koule, peněženka, hodinky.‘“

Kristýna vyprskla smíchy. Rukou si nesměle zakryla ústa. Tenhle vtip už jistojistě slyšela v televizi, ale v Romanově podání jí připadal dvakrát tak legrační.

„Odkdy kněží používají slova jako *fíha*?“ dobírala si ho.

„Nevim. Nechodím do kostela,“ pokrčil rameny. „Teda – jednou dvakrát do roka jo, abych udělal radost mamíně a babičce.“

Roman zase začal zkoumat řetěz. Kristýna si sedla vedle něj. „Tak jak to s ním vypadá?“ zeptala se po chvilce mlčení.

„Dobrý.“ Roman mávl rukou. „Na tohle šmrdlání to stačí.“

„Šmrdlání.“ Kristýna měla co dělat, aby nedostala další záchvat smíchu.

„Tak mládeži! Todle je nějaká pracovní morálka?!“

Kristýna vzhledla. Od traktoru se k nim kolébal hajný Macour. Ani nezaznamenala, že jeho pila už taky utichla.

„Říká ti něco bezpečnostní přestávka?“ odvětil rázně Roman. „Na to sou paragrafy.“

„Jseš najednou nákej chytřej, adjunkte.“

„To já sem furt.“ Roman vstal. „Jenom to málokdy někdo vocení.“ Zadíval se na objemný náklad za traktorem. „To stačí, nebo to cestou poztrácím.“

„Nesmíš s tím lítat jak s tím tvým fichtlem.“

„Dávej bacha, jak mluvíš vo mojí motorce!“ pohrozil mu Roman. Sundal si přilbu. Odložil ji vedle pily. „Možná by někdo moh jet se mnou, aby to šlo rychlejc.“

„Aby ses nepředřel,“ opáčil hajný. „Jen koukej makat. Beztak si celý dny jenom vozíš zadek v traktoru.“

„Zrovna ty tak máš co říkat,“ zasmál se Roman.

„Já klidně pojedu s tebou,“ nabídla se Kristýna.

„Jen ho nech.“ Hajný vytáhl z kapsy krabičku cigaret. „Ať se snaží, lenoch jeden.“

Roman vykročil k traktoru. „Moc ráda mu pomůžu,“ trvala na svém Kristýna. Byla zvyklá podat pomocnou ruku, kdykoli ji někdo potřeboval. A co víc, vzdálit se od hajného Macoura taky nebylo k zahození. A s Romanem byla legrace.

Hajný si zapálil cigaretu. „Jak chceš.“

Kristýna popoběhla za Romanem. „Kam to povežeme?“ zajímala se.

„Jenom kousek pod Richtrovky,“ odpověděl. „Chceme tam navozit aspoň deset fůr.“

„Co se s těmi větvemi bude dál dít? Zůstanou tam jen tak ležet?“

Roman zakroutil hlavou. „Bude se z nich dělat štěpka.“ Otevřel dveře od traktoru. Hbitě se vyhoupl za volant. Posléze sklopil druhou sedačku po svém levém boku. „Naskoč si,“ vyzval Kristýnu.

„Děkuju.“ Kristýna se chytla rukojeti u dveří. Opatrně vyšplhala dovnitř. Jedna stupačka, druhá stupačka. Posadila se na úzkou koženkovou sedačku. V kabině vskutku nebylo moc místa. Pravým kolem se skoro dotýkala volantu a Romanovy levé nohy. Uvědomila si, že jí to ani moc nevadí.

Roman nastartoval motor. „Ne že mi budeš šahat do řízení!“ houkl na Kristýnu. V očích mu plály veselé jiskřičky.

„To nehrozí,“ křikla Kristýna, aby přehlušila burácení motoru. „Ani nevím, k čemu všechny ty páčky a pedály slouží.“

„To já taky ne.“

„No výborně.“

Roman zařadil rychlost. Traktor se dal do pohybu. Zásluhou velkého čelního okna a prosklených dveří si Kristýna připadala, jako by seděla ve výkladní skříni. Třebaže Roman nejel nijak rychle, traktor jim dával pocítit každou nerovnost. Kristýna se křečovitě držela postranního madla.

„Dobrý?“ obrátil se na ni Roman.

„Jo – dobrý,“ pousmála se. Nebyla zvyklá si stěžovat.

Roman zapnul levý blinkr, neboť se blížili ke křižovatce u chaty Výrovky. Snad každého kolemjdoucího (nebo kolemjedoucího) musela upoutat její zvláštní asymetrická střecha se třemi řadami vikýřů. Roman si s traktoem důkladně nadjel, aby vytočil ostrou zatáčku. „Jak dlouho už tu vlastně seš na brigádě?“ zajímal se.

„Od minulého týdne,“ odpověděla Kristýna.

„Chodíš ještě do školy?“

„Na vysokou,“ přikývla. „Studuju pedagogiku a angličtinu na Karlově univerzitě.“

„Mmm...“ Na Romana to zjevně udělalo dojem. „Co s tím pak budeš dělat?“

„Nejspíš učit,“ usmála se Kristýna. „Ale to je hudba budoucnosti. Zatím mám za sebou teprv dva roky bakalářského studia.“

„A dobrý?“

„Jo. Docela mě to baví.“

„Já sem rád, že už sem ze školy dávno venku,“ svěřil se Roman.

„Na jakou školu jsi chodil?“

„Na lesnický učiliště tady ve Svobodě. Chtěl sem se jít učit na hajnýho, ale tatík říkal, že sem na to moc blbej, tak mě poslal na učňák.“

Kristýně zacukaly koutky. Zkoušela si představit svého otce, jak jí říká, že je na nějakou školu *moc blbá*. „Co dělá tvůj táta?“

„Je hajnej. Nejspíš u něj taky budeš někdy pracovat.“

„Už se na to těším.“ Trochu se jí zachvěl hlas, jak přemáhala smích. Nechápala, co se to s ní děje.

Roman odbočil na úzkou lesní cestu. Po necelých padesáti metrech zastavil. „Tady to složíme.“ Zařadil zpátečku a začal couvat na travnatý cíp vedle cesty. Kristýna obdivně sledovala, jak jeho dlouhé prsty tančí po volantu. Když dostal přívěs na požadované místo, vypnul motor.

„Musí být těžké couvat s takovýmhle kolosem,“ poznamenala Kristýna.

„Ani ne,“ odvětil prostě Roman. „Když víš, co děláš.“

„Jak dlouho už jezdíš s traktorem?“

„Vod třinácti.“

„Jak to? Myslela jsem, že řidičák můžeš mít až od osmnácti.“

„Na traktor už vod sedumnácti,“ poučil ji Roman. „Tatík mě učil řídit u nás doma v Sejfech. Pomáhal sem mu sekat louky.“

„V Sejfech to trochu znám,“ pověděla mu Kristýna. „Párkrát jsem tam byla na koupališti. Je tam moc krásně. Takový rajský klid,“ usmívala se. „Člověku tam skoro přijde, jako by se světem bylo všechno v pořádku.“

„Jo. Je to prdel světa, ale je tam hezky.“

Kristýna užuž zvedala ruku. „Bydlíš tam pořád?“

„Jo. Vodmalička.“ Roman se znenadání zazubil. „Až to s našima nepude vydržet, vodstěhuju se do chalupy po tetě Filomeně.“ Poklepal na volant. „No nic. Měli bysme jít něco dělat.“

„Svatá pravda.“ Kristýna se cítila trochu provinile, že místo toho, aby Romanovi pomáhala, ho spíš zdržuje. „Ať na nás ti dva dlouho nečekají.“ Honem otevřela dveře.

„V pohodě,“ uklidňoval ji Roman. „Však von si Máca rád udělá rauchpauzu. Von sice vobčas má blbý kecy, ale jinak je to dobrej chlap.“

Kristýna se uculila. „Když to říkáš.“ Spočinula nohou na první stupáče. „Jdeme na to.“

Vyložit všechny větve jim trvalo něco málo přes dvacet minut. Když se vrátili zpátky nahoru, hajný Macour ještě pořád kouřil. Nebo

už zas. Poté, co konečně típl poslední cigaretu, se pod Luční horou nanovo rozeznělo kvílení motorových pil.

Ve zbytku dne stihli odvézt dalších pět fůr. Možná by jich zvládli víc, nebýt neustálého špičkování mezi hajným Macourem a Romanem. Odpoledne se třeba nejmíň deset minut dohadovali, kdo z nich víc ztupil řetěz. Soudě podle sprostého klení hajný Macour. Kristýna mu za celý den napočítala dvaadvacet nadávek. Romanovi jen patnáct. Po desátém „kurva“ už jí přestala ujíždět ruka. (Nutno říct, že Macour měl o dost pestřejší slovník než Roman. Některé jeho výrazy slyšela prvně v životě.)

Po poslední fůře se Kristýna svezla s Romanem na polesí. Hajný Macour jí sice taky nabízel odvoz, ona však dala přednost nepohodlnému traktoru. Ačkoli o pohodlí tu zase tak nešlo.

Pecké polesí se krčilo v zákrytu za majestátním hotelem Horizont, jehož mnohapatrová věž byla asi tím prvním, co muselo upoutat každého, kdo zavítal do městečka pod Sněžkou. Kristýna jednou někde slyšela, že Horizont měl původně stát kdesi u moře, ale v rámci vzájemné hospodářské spolupráce socialistických zemí nakonec vyrostl v Krkonoších. Nebo ho v cizině prostě nechtěli.

Budova polesí, dřevěná chalupa se zelenou plechovou střechou, se sem do hor hodila podstatně víc. Po parkovišti pobíhali dva jezevčíci. Kristýna se šla převléct do kotelny. Vedoucí polesí jí při nástupu řekl, že si tam může nechávat věci. Téměř tam nebylo hnutí. Většinu prostoru zabíral plynový kotel. Někdo si na něj postavil pracovní boty, což bylo cítit už na chodbě. Kristýně se z toho zápachu dělalo mdlo.

Když vyšla ven na parkoviště, Roman se zrovna skláněl k nabýskané červenostříbrné motorce výrazně hranatých tvarů s velkým kulatým světlem. Na boku nádrže se skvěl stříbrný štítek s nápisem JAWA. Ač se Kristýna nijak nevyznala v motorkách, připadalo jí, že je to nějaký starší model.

„Bacha, ať ji zas neuchlastáš.“ Zezadu z garáže vykoul hajný Ma-cour.

„Dej pokoj,“ odfrkl si Roman. „Člověku jednou ujede ruka a vod tý doby to furt má na talíři.“

Hajný zašel někam za roh. Kristýna vykročila k Romanovi. „Máš hezkou motorku,“ oslovila ho.

„Díky,“ usmál se na ni, zatímco si na záda nasazoval batoh. Vzal ze sedla zažloutlou přílbu s celkem dost poškrábaným hledím. „To je moje konopnice.“ Vděčně poklepal na sedlo.

„Konopnice?“

„Jo,“ přikývl. „Znáš ty komedie *Slunce, seno...* a tak dál? Tak přesně na takovýdle motorce jezdil Venca Konopník,“ pravil pyšně. „A to byl nějaký frajer, panečku.“

Kristýna se zahihňala. „To byl. Blažena s Milunou se o něj mohly poprat.“

„Jo. Šly po něm jak slepice po flusu.“

„Slepice po flusu.“ Kristýna se zalykala smíchy.

„Náhodou je to pravda. Když si před slepicema vodflusneš, dou po tom jak divý.“

„Až nějaké potkám, vyzkouším to.“

Kde se vzal, tu se vzal, za zády se jim vynořil hajný Macour. „Smích? Tak ten vás brzo přejde.“

„To každýho,“ kontroval Roman. Vytáhl z přilby kožené rukavice. Navlékl si je. „Tak čau zejtra,“ kývl na Kristýnu.

„Ahoj, Romane,“ usmála se na něj.

„Koukej ráno přijet včas!“ rozloučil se s ním hajný.

„Nápodobně.“ Roman si nasadil přilbu. Třikrát za sebou zlehka našlápl na startovací páku. Pak zasunul klíček do spínací skříňky. Opět položil nohu na startovací páku. Rázným kopnutím ji zvrátil dozadu. Motor chytil na první pokus. Z obou výfuků se vyvalila mračna modrého kouře. Roman trhnutím shodil stroj ze stojánku a vyhoupl se do sedla. Naposledy mávl na Kristýnu a hajného Macoura, zařadil jedničku a odfrčel pryč. Zůstal po něm jen hustý dým.

„Kolik oleje do toho dává,“ zakašlal Macour. Vytáhl z kapsy klíče od auta. „Hej, Kristýno, chceš hodit dolů k autobusáku?“

Kristýna se nestačila divit. Čekala, že jí spíš bude radit, aby si zítra vzala nějaké menší montérky. „Děkuju vám. Pokud by to pro vás nebyl nějak velký problém –“

„Nasedej,“ přerušil ji hajný. Ukázal na olivově zelené terénní suzuki.

„Děkuju.“

„Nemusíš mi děkovat stokrát.“

Kristýna se posadila na místo spolujezdce. Automaticky sáhla po bezpečnostním pásu.

„S tím se neotravuj,“ zarazil ji hajný. „Na ten kousek je to zbytečný.“

„Jak myslíte.“

Cesta k autobusovému nádraží trvala sotva tři minuty. Hajný ani nestihl utrousit žádnou další *macourovinu* (tohle slovo Kristýnu naučil Roman).

Dole u nástupiště se vrávoravě potácel nějaký drobný podsaditý vousáč v nesmírně špinavých montérkách. Měl je celé umazané od hlíny, jako by se někde vyválel v blátě. Na hlavě mu trůnil nakřivo posazený myslivecký klobouk. V ruce svíral sukovitou hůl. Kristýně tak trochu připomínal malého tlustého Krakonoše.

Zdalo se, že Krakonoše něco rozčílilo, neboť v jednom kuse skřehotavě nadával. Zvedl nad hlavu svoji hůl. Zuřivě s ní mával za odjíždějícím autobusem. Ostatní lidé se od něj drželi v uctivé vzdálenosti. Někteří se nejistě ušklíbili. Kristýně bylo toho člověka líto. Vypadal jako bezdomovec.

„To je Lojza Koudelka,“ utrousil Macour. „Dřív dělal hajnýho. Náš bejvalej foť ho vyrazil, protože mu už pokolikátý neseseděly inventury.“ Povzdechl si, až mu zachrčelo na plicích. „Od té doby, co od něj utekla stará, to s Lojzou jde z kopce. Chlastá jak duha. Teda – ještě víc než dřív,“ upřesnil.

„Má vůbec nějaký domov?“

„Jo, bydlí v takový chatrči na Starý hoře,“ odvětil hajný. „Páč jsem nechtěl, aby přišel i o tu střechu nad hlavou, vzal jsem si ho do revíru jako cestáře. Takovýho starýho ožralu by nikde jinde nevzali.“

„Jak mu to jde?“

„Docela dobře. Když zrovna přijde do práce.“ Uchechtl se. „Dávám mu jen takový úkoly, na kterých nemá moc co zkazit.“

Kristýna pozorovala, jak Krakonoš Lojza mrštil holí o zem, až mu spadl klobouk. Pořád si něco mumlal pod vousy. „Nebylo by lepší zajistit mu odvykací kúru v nějaké protialkoholní léčebně?“

Hajný Macour zahýkal smíchy. „Kdyby někdy Lojza úplně vystřízlivěl, byla by to jeho smrt. Ten se už narodil nasátej jak houba.“

Kristýna nevěděla, co na to říct. Raději vystoupila z auta. „Děkuji vám za odvoz. Na shledanou zítra!“

„Co jsem ti říkal. Neděkuj mi furt.“ Hajný sáhl po krabičce cigaret. „Tak zejtra o půl sedmý na polesí! Měj se!“

Kristýna si přehodila batoh přes rameno. Její autobus právě couval na nástupiště. Pomalu k němu vyšlápla. Po pár metrech se otočila. Hajný Macour popojížděl ke Krakonoši Lojzovi. „Dělej, naskoč si,“ pokynul mu.

Lojza mu začal něco vykládat. „Já nejsem Karel,“ opáčil Macour. „Jsem Máca! Ten blbec, co ti dává práci. Kolik hospod jsi zas vymet? Stihnuls aspoň dodělat tu cestu na Růžohorky?“

Lojza se naklonil k okénku řidiče. „Fuj, smrdíš jak prkno z kome-diantský maringotky,“ postěžoval si Macour. Vyfoukl kouř. „Běž si dozadu. A sedni si na ten hadr, ať nezasviníš potahy, nebo zas bude stará ječet.“

Pro Lojzu to asi bylo moc informací najednou, neboť se dál pohupoval na místě. Macourovi po chvílce došla trpělivost. Vystoupil ven, otevřel zadní dveře a nasoukal Lojzu dovnitř.

„A ten klacek a klóbrc ti bude brát kdo?“

Kristýna se pousmála. Ten hajný Macour nakonec doopravdy nebude tak špatný člověk.

Ale Roman je lepší.

3. kapitola – Ron

úterý 11. července 2006, Pec pod Sněžkou

„Zas nějakej šutr!“ Roman přidal svoje oblíbené slůvko.

Třináct osm. Macour stále vede. Ale oproti včerejšku nic moc, zašklebila se pro sebe Kristýna. Dneska se oba nějak krotili. Ani se moc nehašteřili. Asi za to mohlo to horko. Slunce jim celý den nemilosrdně pražilo do zátylků jako někde na poušti. Navíc bylo úmorné dusno. Strážce Vrána předpovídal, že se večer přizione pořádná bouřka. Kristýna byla ráda, že už jim zbývalo jen necelých deset metrů klečového pralesa.

Když krátce po druhé hodině odpolední vyložili poslední větev, hromada pod Richtrovými boudami měřila přes tři metry na výšku a pětadvacet metrů na délku. Kristýna měla dobrý pocit z toho, kolik práce odvedli. Zároveň ji mrzelo, že zítra už nebude pracovat s Romanem. Hajný Macour ji chtěl poslat někam do oplocenky, aby tam vyžíнала trávu kolem sazenic.

„Nechceš vzít do Trutnova?“ zeptal se jí Roman cestou na polesí. „Máca si vymyslel, abych vodvez toyotu do servisu.“ Krátce se na ni podíval.

Kristýně poskočilo srdce. „Eh – no, autobus mi jede až ve tři...“ spustila nesměle, ale spíš za to mohla jen síla zvyku. Rodiče ji